

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 lipca 2021 roku

Pozwem z dnia 10 sierpnia 2020 roku (data prezentaty) małoletni powód H. G., w imieniu którego występował przedstawiciel ustawowy M. G. wniósł o zasądzenie od pozwanej U. G. na jego rzecz alimentów w kwocie po 1000 zł miesięcznie począwszy od 1 listopada 2019 roku. Jednocześnie wniesiono o udzielenie zabezpieczenia w sposób tożsamy z żądaniem głównym (k. 4-14).

Postanowieniem tut. Sądu z dnia 17 sierpnia 2020 roku udzielono zabezpieczenia zobowiązując pozwaną do łożenia alimentów na rzecz małoletniego syna w kwocie po 750 zł miesięcznie (k. 96).

Pismem z dnia 21 września 2020 roku (data prezentaty) pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika podniosła zarzut niewłaściwości tut. Sądu oraz wniosła o oddalenie powództwa (k. 111-112).

Pismem z dnia 31 grudnia 2020 roku (data prezentaty) strona powodowa zmodyfikowała żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanej U. G. na rzecz małoletniego syna alimentów w kwocie po 1000 zł za okres od 1 listopada 2019 roku do 11 września 2020 roku oraz alimentów w kwocie po 3000 zł miesięcznie za okres od 7 listopada 2020 roku. Jednocześnie wniesiono o udzielenie zabezpieczenia poprzez zobowiązanie pozwanej do łożenia alimentów w kwocie po 3000 zł miesięcznie lub zmianę postanowienia z 17 sierpnia 2020 roku w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia poprzez podwyższenie należnych w trybie zabezpieczenia alimentów do kwoty po 3000 zł miesięcznie (k. 193-206).

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 marca 2021 roku (data prezentaty) pozwana U. G. wniosła o oddalenie powództwa w całości. (k. 401 – 402)

Na rozprawie w dniu 8 lipca 2021 roku strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. (k. 468)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni H. G. urodził się (...). Jest dzieckiem pochodzącym z nieformalnego związku (...) i pozwanej U. G..

Rodzice małoletniego pozostawali w związku w latach 2012-2018, kiedy to pozwana wraz z małoletnim wyprowadziła się z mieszkania zajmowanego przez rodzinę i zamieszkała w mieszkaniu jej ojca w M.. Od czasu rozstania rodzice dziecka porozumiewali się i wykonywali pieczę nad synem w sposób naprzemienny po jednym tygodniu.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 15 grudnia 2020 roku ustalono, że miejscem zamieszkania małoletniego powoda będzie każdorazowe miejsce zamieszkania ojca dziecka oraz ustalono kontakty pozwanej z synem w formie pieczy naprzemiennnej w systemie co tygodniowym, a także zagrożono każdemu z rodziców nakazaniem zapłaty po 200 zł za każdy nieprawidłowo zrealizowany kontakt (k. 186-188). Postanowienie jest prawomocne z dniem 9 czerwca 2021 roku.

Ostatni kontakt osobisty matki z małoletnim miał miejsce w dniu 7 listopada 2020 roku, kiedy to pozwana wydała małoletniego na ustalony kontakt z ojcem. Od tego czasu ojciec nie wydał dziecka matce, zaś kontakty małoletniego z pozwaną nie są w żaden sposób realizowane. Według ojca obecnie małoletni nie chce spotykać się z matką, z kolei zdaniem pozwanej ojciec każdorazowo odmawia wydania dziecka, uniemożliwia jej również swobodny kontakt telefoniczny z synem.

Przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim w sprawie I. N. 62/21 toczy się postępowanie o wykonywanie kontaktów. Postanowieniem z dnia 5 lipca 2021 roku Sąd Rejonowy zasądził od M. G. na rzecz U. G. kwotę 6800 zł tytułem naruszenia obowiązków wynikających z orzeczenia Sądu o kontaktach.

Małoletni H. G., ma 7 lat. Uczęszcza do zerówki. Małoletni ma skoliozę i wymaga rehabilitacji.

Koszty utrzymania małoletniego wskazane przez jego ojca zostały ocenione na poziomie kwoty około 3000 zł miesięcznie, w co zaliczono: wyżywienie – 500 zł, stomatolog – 85 zł, opłata za przedszkole – 1650 zł, wyposażenie pokoju dziecka – 100 zł, odzież – 160 zł, buty ortopedyczne – 100 zł, pościel – 17 zł, ubrania sezonowe – 50 zł, chemia i środki higieny – 150 zł, opłaty za mieszkanie – 650 zł, dojazdy i paliwo – 50 zł, zabawki i książki – 50 zł.

Przedstawiciel ustawowy małoletniego M. G. urodził się (...). Obecnie zamieszkuje z małoletnim w mieszkaniu zakupionym na kredyt hipoteczny. Miesięczny koszt raty wynosi 1200 zł. (k. 464) Deklaruje korzystanie z pomocy finansowej swoich rodziców. Od listopada 2020 roku w lokalu zamieszkiwała również jego partnerka I. C..

Od 1 lipca 2019 roku do 15 maja 2021 roku był zatrudniony w (...), uzyskując dochód w wysokości około 3500-4500 zł netto miesięcznie. W PIT-37 za 2019 rok wykazał dochód w wysokości 67 924,40 zł (k. 110-110v). W 2020 roku osiągnął dochód 44 277,35 zł. (k. 479 – 480)

W dniu 19 stycznia 2021 roku przedstawiciel ustawowy bez zgody pozwanej zapisał małoletniego do prywatnej placówki Przedszkola Językowo – Muzycznego (...). (k. 393 – 396) Z uwagi na brak zgody obojga rodziców małoletni w dniu 12 stycznia 2021 roku został wykreślony z listy uczniów placówki.

Pozwana U. G. urodziła się (...). Zamieszkuje z rodzicami. Pracuje w Nadwiślańskim Oddziale Straży Granicznej im Powstania (...) i zarabia około 3800 zł – 4160,79 zł netto miesięcznie.(k. 447) Choruje na przewlekłą chorobę żylaków. (k. 281 -283)

W dniu 5 marca 2021 zakupiła lokal mieszkalny na który zaciągnęła kredyt hipoteczny w wysokości 316.380 zł. Miesięczna rata kredytu wynosi 1528 zł. (k. 403 – 421)

Przedstawicielka ustawowa podczas ostatniego kontaktu z synem podarowała mu zegarek z funkcją (...), za pośrednictwem którego nawiązywała kontakt z synem. Zegarek został jednak skonfiskowany przez ojca pod obawą zainstalowania podsłuchu przez pozwaną.

Pozwana kwestionuje koszty utrzymania syna wskazane przez ojca. Płaci zasądzone w trybie zabezpieczenia alimenty na rzecz małoletniego, dodatkowo kupuje mu również prezenty.

Od rozstania z ojcem małoletniego pozwana ponosiła koszty związane z utrzymaniem syna. W czasie gdy małoletni przebywał u ojca pozwana zwracała przedstawicielowi ustawowemu połowę kosztów związanych z przedszkolem, wyżywieniem, ubraniami czy wizytami lekarskimi. (k. 292 – 323, 325)

Powyższy stan faktyczny tut. Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności na podstawie zeznań przedstawiciela ustawowego M. G. (k. 463 -466), pozwanej U. G. (k. 466 - 468), zeznań świadka A. G. (k. 458 - 459).

Sąd nie uznał wiarygodności złożonych w sprawie dokumentów w postaci paragonów. Paragon bowiem nie zawiera określenia podmiotu, który dokonuje zakupu, i nie określa, na czyją rzecz dany zakup jest dokonany. Stanowią one jedynie dowód dokonania zakupu określonego towaru albo usługi za oznaczoną kwotę.

Sąd zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego krytycznie ocenił przedstawione zestawienie kosztów utrzymania małoletniego powoda które jest nieadekwatne do poziomu życia rodziców dziecka. Strona powodowa nie wykazała w szczególności konieczności zapisania małoletniego do prywatnego przedszkola skoro dotychczas małoletni uczęszczał jedynie do publicznych placówek. Korzystanie z prywatnej edukacji dziecka, także przedszkolnej ma miejsce raczej przy dobrej i stabilnej sytuacji finansowej rodziców, a tym samym wyższej niż przy przeciętnym poziomie życia jaki prezentuje ojciec powoda. Nadto należy również wskazać, iż ojciec nie zwracał się do pozwanej o wyrażenie zgody na zapisanie małoletniego do przedszkola prywatnego. Wszak gdyby matka na takie nie wyrażała zgody, to ojciec mógł zwrócić się do Sądu o rozstrzygnięcie o istotnych sprawach dziecka w razie braku porozumienia między

rodzicami, a skoro tego nie zrobił należy uznać, iż sam zdecydował się opłacać przedszkole syna. Koszty wyżywienia wskazywane przez stronę powodową uznano za zawyżone, gdyż małoletni uczęszcza do placówki przedszkolnej, gdzie ma zapewnione wyżywienie, wobec powyższego w ocenie Sądu koszt wyżywienia małoletniego w domu zamyka się w kwocie 500 zł miesięcznie.

Sąd uznał także za sprzeczne z prawdą zeznania ojca małoletniego w części, w której wskazywał, że zamieszkuje wyłącznie z małoletnim, podczas gdy z materiału dowodowego wprost wynika, że od listopada 2020 roku jest w stałym związku partnerskim z I. C., z którą wspólnie zamieszkuje. Powyższe nakazuje rozdzielenie kosztów utrzymania mieszkania na trzy osoby co stanowi wydatek w wysokości ok. 250 zł miesięcznie. Za wiarygodne Sąd uznał koszty w zakresie ubrań i obuwia do kwoty 250 zł miesięcznie, higieny do kwoty 100 zł miesięcznie. Do stałych kosztów utrzymania małoletniego należało także doliczyć koszty leczenia i leków które zamykają się w kwocie 80 zł miesięcznie oraz koszt rozrywki i zabawek w wysokości 50 zł miesięcznie. Ostatecznie koszty małoletniego H. w ocenie Sądu sięgają kwoty około 1250 zł miesięcznie.

Sąd uznał zeznania pozwanej za w pełni wiarygodne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd również uznał za wiarygodne zeznania świadka A. G. albowiem są spójne z pozostałym materiałem uznanym za wiarygodny.

Sąd zważył, co następuje:

Obowiązek alimentacyjny jest podstawowym obowiązkiem rodzica względem jego dziecka. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 133 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (dalej k.r.o.) rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z treścią art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza zaś treść art. 96 § 1 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych, a także środków wychowania według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. W art. 135 § 2 k.r.o. przewidziana została forma wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub w części w postaci osobistych starań o utrzymanie i wychowanie dziecka.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z obowiązującym aktualnie orzeczeniem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 15 grudnia 2020 roku opieka nad małoletnim H. została ustalona w sposób naprzemienny, co oznacza, że każdy z nich powinien ponosić we własnym zakresie koszty utrzymania dziecka w czasie kiedy małoletni przebywa pod ich pieczę.

Przedstawiciel ustawowy małoletniego powoda w toku postępowania wskazywał, że małoletni odmawia spotkań z matką, wobec czego to na nim głównie ciąży obowiązek opieki, wychowania i utrzymania dziecka. Stwierdzić jednak należy, że twierdzenia przedstawiciela ustawowego nie znalazły odzwierciedlenia w rzeczywistości. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że ojciec dziecka od 7 listopada 2020 roku od czasu przejęcia przez niego opieki nad synem każdorazowo odmawia matce wydanie dziecka, utrudnia matce kontakty telefoniczne, rekwiruje również prezenty od matki służące do kontaktu z pozwaną, brak jest również przesłanek świadczących o niechęci dziecka do matki. W ocenie Sądu skoro zatem powód postępuje wbrew orzeczeniu Sądu konsekwentnie uniemożliwiając pozwanej przejęcie opieki nad synem, winien liczyć się z tym, że to na nim będzie ciążył głównie obowiązek pieczy nad

dzieckiem. Tym niemniej stan ten jest bezprawny i w świetle powyższego nie można stwierdzić, że któreś z rodziców wykonuje obowiązek określony w art. 135 § 1 kro w większym zakresie.

Reasumując zgodnie z prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 15 grudnia 2020 roku, dodatkowo mając na uwadze ustalony wyżej stan faktyczny Sąd stwierdził brak podstaw do obciążenia pozwanej zobowiązaniem alimentacyjnym na rzecz małoletniego. Orzeczenie przez tut. Sąd alimentów doprowadziłoby bowiem do sytuacji w której pozwana podwójnie partycypowała by w kosztach utrzymania dziecka – zarówno wówczas gdy dziecko byłoby pod jej opieką jak i pod opieką ojca.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika ponadto, że pozwana pokrywała dotychczas wydatki związane z utrzymaniem dziecka w czasie gdy małoletni przebywał u ojca, nie można zatem stwierdzić, że uchyła się ona od ciężącego na niej obowiązku utrzymania dziecka czy zaspokojenie tych potrzeb jest aktualnie zagrożone.

Przechodząc do możliwości zarobkowych rodziców małoletniego, Sąd uznał, że pozostają one na zbliżonym poziomie i wynoszą ok. 4.000 zł miesięcznie. W związku z powyższym w obecnej sytuacji finansowej rodziców małoletniego uzasadnione jest aby każdy z rodziców ponosił na równi koszty związane z zapewnieniem dziecku miejsca zamieszkania, zakupu odzieży, wyżywienia czy edukacji. W przypadku zaś pojawienia się większych jednorazowych wydatków na dziecko oboje rodzice małoletniego powinni uzgadniać wspólnie w jaki sposób sfinansowany zostanie powyższy wydatek.

Natomiast podstawę żądania zaległych alimentów stanowi art. 137 § 2 k.r.o, gdzie niezaspokojone potrzeby uprawnionego z czasu przed wniesieniem powództwa o alimenty sąd uwzględnia zasądzając odpowiednią sumę pieniężną. W uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty. W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała by za okres objęty tą częścią żądania pozwu, tj. od 1 listopada 2019 małoletni powód posiadał niezaspokojone potrzeby lub też były niespłacone zobowiązania zaciągnięte na poczet zaspokojenia potrzeb dziecka. Wręcz przeciwnie ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że matka małoletniego partycypowała w kosztach utrzymania dziecka zwracając połowę poniesionych kosztów na konto bankowe ojca dziecka.

O kosztach Sąd orzekł w pkt 2 sentencji na podstawie art. 98 par. 1 k.p.c., który mówi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Strona powodowa przegrała sprawę w całości, jest więc zobowiązana do zwrotu pozwanej całości poniesionych przez nią kosztów procesu. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 120 zł, ustalone na podstawie § 4 pkt 1 ppkt 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W pkt. 3 sentencji orzeczenia, Sąd orzekł podstawie art. 102 k.p.c. poprzez nieobciążanie strony powodowej kosztami postępowania w sprawie oraz przejęciem na rachunek Skarbu Państwa kosztów nieuiszczonej opłaty sądowej od powództwa o alimenty od której strona powodowa była zwolniona na podstawie art. 96 ust. 1 pkt. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku.

sędzia Agnieszka Wyrobek